

Điện Thư Chuyên Tiếp

Mục Lục

Tuổi Trẻ Việt Nam Lên Đường – Ngày Phán Xét Sẽ Đến	1
Đề Nghị Của Ông Lão 77 Tuổi – Hành Động!	12
Tôi Đã Thật Sự Ân Hận Vì Đã Vào Đảng	16
Tâm Thư Của Đại Tá Đào Văn Nghệ	19
Anh Là Ai? - Việt Khang	21

TUỔI TRẺ VIỆT NAM LÊN ĐƯỜNG

From: hoanguyenvn043@gmail.com
To: Hanh Le petitegirl20@gmail.com
[mailto:tuoitrevietnamhomnay@gmail.com]
Subject:

RÚT TIỀN RA KHỎI NGÂN HÀNG CSVN chúng ta sẽ khai tử chế độ cộng sản Việt Nam trong vòng một tuần lễ.
NGÀY PHÁN XÉT SẼ ĐẾN.

From: Hoaiviet Nguyen <nguyendinhhoaiviet@yahoo.com>
- Bài viết này của 1 bạn trẻ tuổi 20 trong nước.

Lời yêu cầu của tác giả :

Nếu bạn ở nước ngoài, không cần giấy phép tác quyền hãy phiên dịch bài viết này, người viết chỉ xin bạn đừng sửa hoặc thêm bớt và gửi cho chính phủ, Thủ tướng, Tổng thống, Thượng nghị sĩ, Dân biểu, chính quyền địa phương nơi bạn đang sống. Hãy cất lên tiếng nói của tuổi trẻ Việt Nam . Một tiếng nói không ai nghe, nhưng hàng ngàn, trăm ngàn, và hàng triệu người cùng nói, nhân loại sẽ nghe.
(ần danh)

From: thibay nguyen <vietduongnhan2@yahoo.fr>
Subject:

RÚT TIỀN RA KHỎI NGÂN HÀNG chúng ta sẽ khai tử chế độ cộng sản Việt Nam trong vòng một tuần lễ.

Bài viết này của 1 bạn trẻ tuổi 20 trong nước.

Posted on January 31, 2012 by HieuLe

Bao năm rồi không còn nhớ, nhưng quê hương tôi cứ mỗi độ xuân về thì cụ đồ râu tóc bạc phơ ngồi viết câu đối đỏ bên đường nay đã vắng bóng, thay vào đó người ta tro trên, đem ra treo đầy đường, vẽ đầy phố những khẩu hiệu tuyên truyền mà chẳng ai thèm để ý: “Mừng Xuân, mừng đảng quang vinh.”

Những năm trước họ còn kịch cỡm vô học đến độ dám để cả đảng đứng trên mùa xuân của đất trời, dân tộc. Năm nay, những đỉnh cao sở thú học làm người đôi chút đã biết đưa xuân lên hàng đầu, nhưng cũng chỉ đến đó thôi, trình độ văn hoá bỏ tuc công nông cả mà. Chẳng may phải sống trong môi trường ô nhiễm cực kỳ của cái gọi là cnxh.

Chẳng may mỗi khi ra đường phải nhìn thấy khắp nơi cờ đỏ búa liềm và một ngôi sao vàng chìm ngập trong biển máu của màu cờ đỏ. Chẳng may cứ mỗi khi mở TV lại thấy xuất hiện những khuôn mặt no căng béo mỡ, húp híp mắt mở không ra của các Ủy viên Bộ chính trị, của ngài Thủ tướng “Vinashin”. Ôi tuổi trẻ Việt Nam, chúng tôi bị đầu độc, nhồi nhét trong gần 70 năm nay nơi ao tù xcnh, biết bao giờ chúng tôi mới bơi được ra biển khơi đây?

Trong đêm giao thừa 2012, khai bút đầu năm, trước tiên tôi xin cảm ơn nhân loại, và đặc biệt cảm ơn những người đã sáng tạo ra hệ thống Internet nhờ đó mà thế hệ trẻ Việt Nam không còn bị giam giữ trong ngục tù ngu dốt của đảng csVN nữa. Cảm ơn Bill Gates, Steve Jobs nhờ quý vị mà ngày hôm nay chúng tôi thênh thang lướt mạng ngay trước mũi bọn công an. Những bức màn tre, màn sắt trước đây giam giữ cha anh chúng tôi bây giờ chỉ là trò cười cho thế hệ @. Khi những hàng rào ngăn cấm tư tưởng con người bị phá bỏ bằng công nghệ thông tin, khi những bức tường lửa (firewall) trở thành bất lực trước khát vọng tự do, đây là lúc dân chủ khai sinh. Tuổi trẻ Việt Nam sẽ đồng khởi vùng lên để trả lại tên đường TỰ DO, chúng tôi sẽ nam kỳ khởi nghĩa để đem lại CÔNG LÝ, cái gì của Cesar hãy trả lại cho Cesar.

Chúng con xin cảm ơn cha mẹ đã cho con khối óc chấp cánh bay lên những vì sao cao nhất, và nhận thức được sự giãy chết của cnxh thay vì chủ nghĩa tư bản như người ta nói. Cha mẹ đã dạy chúng con biết thế nào là dân chủ thực sự khi cho phép chúng con nói lên những điều khiến cha mẹ lo nhiều, sợ hãi nhiều, cha mẹ không bịt miệng chúng con và bắt chúng con phải suy nghĩ một chiều như đảng vẫn làm. Chúng con biết tóc cha mẹ đang bạc đi vì sợ hãi để cho tuổi xanh chúng con vươn lên dưới ánh mặt trời. Xin cha mẹ yên tâm, nếu một mai con phải vào tù thì chế độ hôm nay cũng sẽ chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa để giam giữ con, bạn bè, và anh chị em chúng con sẽ hàng hàng lớp lớp như thác đổ triều dâng phá đi khung cửa ngục tù, và ngày đó cũng không xa. Tại Việt Nam hôm nay làm gì có tự do, chỉ có nhà tù lớn hay nhà tù nhỏ mà thôi. Sợ hãi chính là tên cai tù nguy hiểm nhất cho mỗi người chúng ta, nhưng khi vượt qua được nỗi sợ hãi thì chính là lúc kẻ thù của chúng ta lo sợ. Con không còn sợ nữa, bạn bè con không còn sợ nữa, chúng con đang tỉnh thức sau đêm dài u mê. Bây giờ là lúc đảng csVN sợ hãi, chính vì sợ hãi nên chúng ra tay bắt bớ giam cầm bất cứ ai, như con chó điên cắn cắn trước khi nhận viên đạn thi ân và bị vắt xuống cống.

Các đỉnh cao Bắc bộ phủ cứ bắt hết đi, nhớ mà giữ Bùi Thị Minh Hằng thêm vài chục năm nữa, cho cái gan dũng khí của cô ta phải héo hon trong lao tù – Hãy giam Cù Huy Hà Vũ cho đến ngày một gông – Hãy bịt miệng Linh mục Nguyễn Văn Lý cho đến khi không còn hơi thở để cả thế giới thêm ghê tởm cái chế độ – Hãy cô lập Hoà

thượng Thích Quảng Độ để cho nhân loại biết thế nào là tự do tôn giáo tại Việt Nam – Trí thức như Trần Huỳnh Duy Thức là cái gai đâm vào mắt đảng hầy nhỏ tận gốc, diệt tận ngọn – Và hàng ngàn tiếng nói bất khuất khác đang bị đảng cô lập! Nhà báo Hoàng Khương là kẻ bôi bác cách mạng chưa kể tội cả gan gài bẫy công an đảng, cần phải biệt giam. Đêm giao thừa năm nay, hoà cùng niềm vui xuân của dân tộc, qua mạng Internet, qua Dân Làm Báo tôi đã thấy ngọn lửa sấm sét từ nòng súng của anh hùng Đoàn Văn Vươn, những phát súng, những viên đạn, những quả mìn tự chế bằng uất hận đã làm rung chuyển thành trì xhcn. Tôi đã thấy từ đầu que diêm uất hận của mỗi người dân Việt bay lên màn đêm góp lại cùng nhau thành đám cháy rừng quét sạch cái đảng bán nước, hại dân. Hãy nhóm lên hàng triệu que diêm khác, súng hầy nổ khắp nơi, một cánh chim không thể nào bay xa được, cả triệu cánh chim chúng ta sẽ đủ sức quét đảng cộng sản “Hèn với giặc, ác với dân” này ra biển Đông. Trong quá khứ, đảng đã đẻ ra một anh hùng Lê Văn Tám giả tạo lịch sử sẽ phán xét, nhưng trong hiện tại đảng đang tạo ra những Thánh tử đạo cho đất nước oai hùng, bắt thêm nữa đi, nhốt cho chật nhà tù, tuổi trẻ chúng tôi cần thần tượng để tôn thờ.

Hỡi bạn bè yêu thương của tôi, hỡi tuổi trẻ kiêu hùng Việt Nam, hỡi những ai không còn sợ hãi nữa, tôi cảm phục vô cùng khi hằng tuần thấy các bạn rủ nhau với laptop bên cạnh và đọc Dân Làm Báo trước mũi bọn công an nguy quyền cộng sản. Tôi ngưỡng mộ vô cùng khi các bạn đồng đọc tuyên ngôn Hoàng Sa, Trường Sa ngay giữa thủ đô Hà Nội, xin cho tôi được ngả mũ kính phục tất cả. Các bạn là Việt Nam và Việt Nam là các bạn. Tôi xin cúi đầu trước lòng dũng cảm của chị Trần Thị Nga và cháu bé còn trên tay mẹ đi biểu tình chống Trung Quốc, chị oai hùng gấp vạn lần Nguyễn Chí Vịnh, Phùng Quang Thanh.

Hỡi đám công an ngu dốt, mặt mày vênh váo ngời thành từng nhóm với điện đàm quán trong những tờ báo, có gì đâu sợ hãi mà phải dấu diêm, chỉ cần nhìn cái khuôn mặt lấm la lấm lét như chó ăn vụng bột các ông đã tự giới thiệu mình là ai rồi. Không cần phải đem máy phá sóng đến để ngăn ngừa chúng tôi dùng điện thoại liên lạc rủ nhau đi biểu tình, qua Internet chúng tôi đang gửi thông điệp cho cả nước, cho cả thế giới là tuổi trẻ Việt Nam đang đứng lên và chúng tôi sẽ là sóng thần quét sạch chế độ cộng sản Việt Nam. Chúng tôi hiện ngang làm việc đó ngay trước mũi các ông đấy, mở mắt ra, thông minh một chút cho vợ con đỡ tủi thân. Các ông dùng bộ đàm tầm sóng không quá vài cây số để liên lạc, xin chỉ thị, chúng tôi sử dụng iPhone, iPad gửi thông điệp đi toàn cầu qua vệ tinh. Chúng tôi đọc báo phản động ngay trước mũi các ông, nhiều khi còn dễ hơn đọc ở nhà vì sợ cha mẹ không cho. Các ông lù lù ngoài ánh sáng, khệnh khạng coi trời bằng vung, chúng tôi âm thầm làm giòng nước ngầm xoáy đổ chế độ, đổ các ông giữ được nước trong lòng bàn tay. Các ông mù quáng bảo vệ một chế độ giẫy chết, chúng tôi nhìn xa trông rộng hướng về một ngày mai đất nước không còn cộng sản. Các ông ăn lương của dân chúng nhưng quay lại cắn chủ, chúng tôi được cha mẹ nuôi và dạy cho đâu là bạn đâu là thù. Các ông là Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống, chúng tôi là Quang Trung, Trần Hưng Đạo, Bà Triệu, Hai Bà Trưng. Các ông quỳ lạy trước bá quyền Đại hãn, chúng tôi chuẩn bị ống đồng cho con cháu Tôn Sĩ Nghị. Các ông cản trở ngậm rơm xin gắn thêm một sao vào cờ Trung Quốc, chúng tôi sẽ quét sạch những sao trên màu cờ đỏ. Các ông ức hiếp dân, tịch thu nhà cửa đất đai, đào mồ mả gia tiên, chúng tôi nổ súng ở Tiên Lãng, đặt bom nhà Đại tá công an tại Thái Nguyên. Các ông ở nhà cao cửa rộng, con cái đi xe hơi vênh váo cặp kè chân dài cổ cao, chúng tôi là hàng triệu triệu xe gắn máy, đi bộ có, chen chúc trên xe buýt có và chúng tôi đông như ong như kiến... tất cả đang hướng về các ông cho ngày phán xét. Các ông ngu đàn tin là đảng muôn năm, chúng tôi sáng suốt tin là

DÂN VẠN ĐẠI. Các ông là thuyền, là Vinashin, Vinalines, chúng tôi là sóng và sóng đã đánh chìm thuyền. Các ông tình nguyện làm khuyển mã cho 14 con khi đột, chúng tôi là con cái của 90 triệu dân. Các ông nhìn trước mắt “còn đảng, còn mình” hoặc trung với đảng trước cả hiếu với dân, chúng tôi nhìn lâu dài, đất nước quê hương là muôn năm muôn đời và đảng là một bọn thảo khấu cướp ngày không hơn không kém. Các ông là những con lừa bị che mắt chỉ thấy một hướng, chúng tôi là cánh hạc bay trên trời cao nhìn thấy năm châu bốn bể. Hãy tỉnh thức trước khi chúng tôi phải hành động, hãy đứng về chính nghĩa thay vì bạo quyền, hãy trả thẻ đảng và về với nhân dân. Khi sóng nổi, khi bão đến chớ có đại đột mà chống lại ý trời và lòng dân.

Hãy dẹp ngay đám dân phòng vô học, thất nghiệp, đeo băng đỏ ngang tay. Bọn cò đuôi chó đỏ chỉ khiến chúng tôi khinh bỉ chế độ và nuôi cảm hờn dăng cao mà thôi. Một cú đâm vào mặt người dân, một điều thuốc ngậm miệng, ngạo mạn của tên dân phòng già sắp chết hùng hổ trên cung Thánh nhà thờ Thái Hà sẽ được trả lời bằng trăm bài viết trên Dân Làm Báo với hàng triệu người khắp thế giới xem và họ sẽ chuyển tin đến hàng triệu người khác. Chúng tôi liệu có thông minh hơn các ông không, hồi những đỉnh cao trí tuệ. Các ông theo ý đảng, chúng tôi vâng ý trời toại lòng dân. Các ông là thiểu số, chúng tôi là toàn dân.

Tuổi trẻ chúng tôi bị che mắt bằng khăn quàng đỏ đã bao nhiêu năm rồi, chúng tôi bị tẩy não bằng một chủ nghĩa ngoại lai đã và đang bị cả nhân loại ném vào sọt rác. Chúng tôi bị bắt phải ca ngợi một xác chết, vâng nếu đêm qua em mơ gặp bác Hồ thì sáng nay, ngày mừng một Tết 2012 xin cho chúng tôi được đồng ca bài hát ân tình “Làm sao giết được người trong mộng”. Đừng ảo tưởng mà bắt 90 triệu người sống phải tôn thờ một xác chết!

Một nhạc sĩ gia nô nào đó viết: “Đảng đã cho ta một mùa xuân...” và nhiều bạn trẻ chúng tôi phải công nhận là bài hát này đã trở thành một liều thuốc sô công hiệu nhất cho những ai bị táo bón, cứ nghe đến thì trong cơ thể chỗ nào có đường thoát là mọi thứ trong người đều tuôn ra như ba giòng thác cách mạng không cách nào kềm hãm được. Giá mà đảng đừng mộng mơ cao làm chính trị, thay vào đó đi bán thuốc sơn đông, cao hổ cốt, thuốc trị táo bón thì lời to.

Năm mới, nói chuyện xuân, cho phép tôi được chia xẻ cùng các bạn những mùa xuân tù ngục “Gulag” mà đảng đã cho chúng ta và mỗi người hãy tự suy nghĩ xem liệu có còn ai muốn những mùa xuân kinh hoàng đó không?

Mùa xuân CẢI CÁCH RUỘNG ĐẤT. Chế độ csVN có thể che dấu những tội ác tày trời của họ qua sự kiểm soát chặt chẽ báo chí, thông tin và tuyên truyền. Nhưng họ không thể nào che nổi ánh sáng mặt trời mang tên lịch sử. Xin mời các bạn trẻ hãy vào Google và đánh hàng chữ cải cách ruộng đất các bạn sẽ thấy đảng quang vinh như thế nào trong việc chôn sống đồng loại. Hitler, nhà độc tài Đức Quốc Xã đi vào lịch sử là tên đồ tể của nhân loại, nhưng Hitler chỉ giết người Do thái chứ hẳn không giết người cùng chủng tộc. Bác Hồ noi gương bác Mao quay về giết ngay chính đồng loại, dậy con đầu tổ cha mẹ, bắt người làm công đem chủ ra chôn sống, thậm chí giết chính những người đã giúp đỡ, nuôi nấng, che dấu mình khi còn hoạt động trong bí mật như câu chuyện bà Nguyễn Thị Năm. Cho đến nay, vẫn chưa có con số chính thức nào cho biết có bao nhiêu nạn nhân bị đầu tổ và chôn sống trong cuộc cách mạng ccrđ ô nhục này, nhưng ước lượng không dưới 250,000 người, khi mà dân số miền bắc vào thời điểm đó chỉ 16 triệu người. Ông Hồ quả là vĩ đại hơn Hitler trong thành tích giết

người đồng chủng!

Ngày hôm nay, chính quyền Cambodia và Toà án quốc tế đem ra xử bẽ lũ Pol Pot với tội danh diệt chủng. Trong khi đó, đảng csVN vẫn tiếp tục cưỡng bức cả nước phải thờ cái xác chết Hồ Chí Minh. Vâng, lịch sử cũng ghi là ông Hồ đã khóc và xin lỗi toàn dân về sai lầm của một số cán bộ trong khi thi hành chính sách ccrđ. Có thể thôi sao, trên dưới ¼ triệu người chết đưa đến hàng triệu gia đình tan nát và chỉ một lời xin lỗi của lãnh tụ là xoá đi tất cả! Ôi mùa xuân tuyệt vời đảng đã cho ta! Ôi sinh mạng người Việt dưới chế độ xhcn rẻ hơn cả bèo, hơn một phần tư triệu xác chết đổi lấy vài giọt nước mắt cá sấu của tên già đồ tể.

Mùa xuân TRĂM HOA ĐUA NỔ. Không la hét đầu tổ ồn ào như ccrđ, lần này bác và đảng thâm hiểm, mưu mô và quỷ quyệt hơn rất nhiều. Hãy khuyến khích cho trăm hoa đua nở cho trăm nhà lên tiếng. Từ đó, một Trần Dần xuất hiện, “Tôi đi không thấy phố không thấy nhà, chỉ thấy mưa sa trên màu cờ đỏ”, cứ thế hàng trăm văn nghệ sĩ ưu tú của miền bắc lần lượt xếp hàng vào trại cải tạo, để học tập để thấm được thể nào là “mưa sa trên màu cờ đỏ”. Đảng đã bước đầu thành công trong chiến dịch triệt hạ tư tưởng con người. Những cha ông chúng tôi ở miền bắc vào thăm gia đình sau năm 1975 kể lại cuộc sống sau mức màn sắt là mọi người sợ hãi, nghi kỵ lẫn nhau, gia đình có làm thịt một con gà cũng phải đóng kín cửa và chôn đầu lông gà nếu không muốn bị hàng xóm tố cáo. Ngồi tròn mắt nghe các cụ kể chuyện mà người tôi nổi cả da gà và từ đó tôi mới nhận thức được không phải chỉ có riêng miền nam khổ cực trong 37 năm qua đâu, mà người dân miền bắc đã phải cắn răng chịu đựng gần 70 năm nay rồi. Thành quả lớn nhất mà đảng đã đạt được trong chiến dịch trăm hoa đua nở này là tạo ra một sự phân hoá, nghi kỵ, bất tín giữa người dân với nhau.

Khi dân chúng không còn ai tin ai thì họ sẽ không còn sức kháng cự nữa và họ sẽ bị đảng “thuần thực”, xin lỗi khi phải dùng từ “thuần thực” là ngôn ngữ chỉ dùng cho loài vật được người huấn luyện, tôi chỉ mượn hai chữ này từ cửa miệng ông Đại tá, Đỗ Hữu Ca, Giám đốc công an Hải phòng vừa phát biểu về vụ anh Đoàn Văn Vươn ở Tiên Lãng đã dùng súng bắn vào công an, bộ đội khi đám thảo khấu bu đến cưỡng đoạt đất đai mà mồ hôi và nước mắt của anh Vươn và gia đình đã đổ ra trong hàng chục năm qua để chiến đấu với biển với sóng. Viên Đại tá công an nói: “Khi chúng tôi cưỡng chế, người dân nơi đây rất đồng tình. Tuy nhiên vụ việc có cái dở đó là tổ công tác khá chủ quan, không lường hết được các tình huống. Từ sau hòa bình đến nay, người dân Tiên Lãng khá thuần nên huyện nghĩ rằng không có việc chống đối như thế”. 70 năm tư duy người cộng sản có khác gì đâu, họ vẫn xem dân không phải là người mà chỉ cần thuần hoá như những đàn súc vật không hơn không kém.

Đảng đã cho ta gần 70 mùa xuân “khá thuần” cho nên khi những anh chị em ngư dân của chúng ta bị Trung Quốc đem tàu hải giám xâm phạm lãnh hải, bắt cóc đòi tiền chuộc và giết hại, đa số chỉ biết lặng câm khi đọc trên báo hoặc nghe những người phát ngôn của chính phủ gọi là “tàu lạ”. Đảng đã thuần hoá chúng ta giống như những con đà điểu chỉ biết vùi đầu trong cát khi gặp giông bão. Đảng hèn hạ không dám đối đầu với bọn bá quyền Trung Quốc thì cũng hiểu được, nhưng cả 90 triệu người trong nước đều im lặng trước lối giải thích “lạ” về “tàu lạ” thì không thể nào không khen cuộc cách mạng xhcnVN đã thành công trong mức độ thuần hoá con người như thế nào? Đảng đã thuần hoá người dân để mọi người chấp nhận những sự “phi lý” từ nay trở thành “có lý”, đảng thành lập Dân quân biển để cùng nhau bảo vệ khi bị tàu lạ quấy rối, thế thì lực lượng hải quân, không quân với tàu ngầm Kilo và máy bay hiện

đại để làm gì? Đảng dùng ống đu đủ thổi vào hậu môn của những Hiệp sĩ đường phố ở Bình Dương và lợi dụng nhiệt huyết của họ để chống tội phạm, trong khi đó thì sử dụng công an đi hiệp dân, bắt chẹn, ăn hối lộ. Quân đội nhân dân thì lo xây sân golf trong phi trường, đi làm kinh tế thậm chí mở nhà nghỉ, khách sạn, phòng massage nuôi béo bọn tướng tá. Công an thì nay bẻ cổ dân, mai giải toả nhà, đi đến đâu ngựa tay xin tiền đến đó. Công chức phường khóm thì hậm hoẹ khó để cho đến khi lòi ra phong bì. Ôi những mùa xuân vắng bóng công lý đảng đã cho ta! Mùa xuân nào cũng chỉ ở cùng chúng ta vài ba tháng, nhưng mùa xuân của trăm hoa đua nở, trăm nhà lên tiếng đã bắt chúng ta phải ngậm miệng đến gần 70 năm qua.

Độc lập ở đâu khi mà mảnh đất quê hương đang bị người nước lạ hằng ngày đào phá bauxite, độc lập chỗ nào khi lòng dân sôi sục vì biển đảo bị chiếm đoạt bởi một lũ lạ người lạ ngợm, nói thẳng ra là bè lũ Đại hán Trung Quốc, ấy thế mà viên chức cao cấp của Bộ Ngoại Giao Việt Nam lại nói rằng “Yêu cho roi, cho vọt”, yêu kiều đó thì tại sao quân đội nhân dân Việt Nam lại không dám “yêu lại” nhỉ? Hải quân Việt Nam Cộng Hoà họ có sợ đâu? Hay chính sách của đảng cs bây giờ là độc lập bằng miệng còn đất đai thì cứ từ từ bán, chẳng ma nào biết. Bọn Trung Quốc đã ở khắp đất nước rồi đó, chúng có mặt ở cao nguyên, chúng nằm ngay Lâm Đồng, chúng ngồi chồm hồm trong Bộ Chính Trị. Hàng hoá made in China ngự trị từ Móng Cái đến Cà Mau, phim Tàu chiếu hết bộ này qua bộ khác trên TV do nhà nước kiểm soát. Có độc lập không khi đảng bắt những em bé gái mặc quần áo tàu đứng dưới trời giá lạnh cầm cờ sáu sao đón quan Thái Thú Tập Cận Bình?

Tự do theo nghĩa nào mà người dân chỉ mới nói đến hai tiếng thân yêu Hoàng Sa và Trường Sa là đủ để công an đập vào mặt, bắt bỏ tù, lôi kéo trên đường phố như súc vật. Tự do đâu mà Điều Cày, người đã từng phục vụ chế độ trong hàng ngũ quân đội nhân dân bị giam quá hạn tù và cho đến nay vợ con vẫn không biết sống hay chết! Ấy thế mà bà Giáo sư, Phó Chủ tịch nước người có nhan sắc làm nhục tất cả phụ nữ Việt Nam lại còn nhe hàm răng vầu cho rằng đất nước ta dân chủ gấp vạn lần bọn tư bản giấy chết. Liêm sỉ là điều không bao giờ có ở bọn đứng đầu nguy quyền cộng sản Việt Nam. Tự do ở chỗ nào mà cả nước có 700 nhật báo, tuần báo, đài phát thanh, đài truyền hình và tất cả đều nằm trong tay đảng? Cái thứ tự do trong tù ngục, tự do giữa bốn bức tường giam, tự do được kiểm soát bởi bọn cai ngục.

Hạnh phúc, có thật là chúng ta được hạnh phúc không? Còn tùy theo cái nhìn của mỗi người, nhưng tại sao chúng ta không hỏi Trịnh Kim Tiến về mảnh khăn tang chị Quảng trên đầu bên di ảnh người cha ông Trịnh Xuân Tùng đã bị tên Trung tá công an Nguyễn Văn Ninh đánh chết, chxhcnVN quả là ưu việt, công an đánh chết người chỉ bị tuyên án 4 năm (tôi dùng chữ chỉ ở đây có nghĩa là tên Ninh rất có nhiều cơ hội được giảm án sau một hai tháng tù, và được tha sau một năm vì có hành vi tốt) chưa biết chừng hẳn sẽ được âm thầm chuyển công tác về một địa phương khác với chức vụ cao hơn, những tên đao phủ như Nguyễn Văn Ninh là vốn quý của đảng! Muốn biết rõ hơn nữa, hãy hỏi chị Thanh Tuyên và câu chuyện đau thương về người chồng bị giết chết ngay trong đồn công an Bình Dương. Hạnh phúc hay không cứ nhìn vào gia đình nhà văn Huỳnh Ngọc Tuấn và nữ anh thư đất Việt Huỳnh Thục Vy, họ chỉ có một tội là dám viết lên sự thật và đảng thì chỉ thích nói dối quanh co. Tôi không thể nào quên được hình ảnh chị Trần Thị Nga tay bông con nhỏ đi biểu tình chống Trung Quốc và cái đảng hèn hạ này đã nhanh chóng xù lông nhe nanh vuốt, đưa công an đến khoá trái cửa nhà chị Nga, chúng nhốt người ngay tại nhà như nhốt con vật trong sở thú. Hạnh phúc như thế nào khi người vợ anh Đoàn Văn Vươn ở huyện Tiên Lãng,

Hải Phòng nghẹn ngào trong nước mắt “Gia đình tôi năm nay không có Tết” vì nhà cửa đã bị chính quyền địa phương giật sập. Hạnh phúc trên vành khăn tang đảng đã đem lại mùa xuân cho Trịnh Kim Tiến & Thanh Tuyền, một mùa xuân uất nghẹn vắng cha mất chồng. Hạnh phúc được sống cảnh màn trời chiếu đất, đảng đã mang lại mùa xuân cho gia đình người kỹ sư Đoàn Văn Vươn. Hạnh phúc trong bốn bức tường lao lý là quà của đảng gửi cho Trần Huỳnh Duy Thức, Cù Huy Hà Vũ, Nguyễn Văn Lý. Hạnh phúc được tự nhiên vào trại phục hồi nhân phẩm hai năm không cần ra toà đảng đã tặng cho Bùi Thị Minh Hằng. Những hạnh phúc đảng như thuốc bắc và cay gấp vạn lần ớt hiểm.

Ôi dân tộc tôi và những uất hận của 70 mùa xuân đảng đã đem về!

Mùa xuân MẬU THÂN 1968. Lịch sử Việt Nam sẽ không thể nào quên mùa xuân tang tóc 1968. Chúng tôi được nhồi nhét tại học đường về nhà thơ vĩ đại Hồ Chí Minh, khi nghe thầy cô chính trị khen thơ đầy mùi nước mắm con thuyền Nghệ An của ông cả bọn chúng tôi chỉ biết nhìn nhau với ánh mắt cười đều. Nhưng khi nghe thể hệ cha anh và đặc biệt là mấy bác người Huế bạn của ba mẹ tôi kể về biến cố Tết Mậu Thân 1968 tại Huế và các tỉnh thành miền nam. Kể về hình ảnh những sinh viên dưới chế độ Việt Nam Cộng Hoà như Nguyễn Đắc Xuân, anh em Hoàng Phủ Ngọc Tường, Hoàng Phủ Ngọc Phan đi theo cách mạng và quay về đeo súng chạy trên đường phố Huế giết người không gớm tay (theo tôi, những tên này cần phải đem ra Toà án Quốc tế Nuremberg để xử như bè lũ Pol Pot). Nhưng có lẽ tên tội phạm lớn nhất của đất nước Việt Nam sẽ không ai khác hơn là nhà thơ và đồng thời là cái xác chết ở Ba Đình hôm nay. Hy vọng lịch sử sẽ công minh và chắc chắn sẽ phải là như thế thôi. Năm 1968, ông Hồ đã gửi đi mệnh lệnh giết người qua đài phát thanh Hà Nội với bốn câu thơ:

“Xuân này hơn hẳn mấy xuân qua,
Thắng trận tin vui khắp nước nhà,
Nam Bắc thi đua đánh giặc Mỹ.
Tiến lên! Toàn thắng ắt về ta!”

Lịch sử văn chương thế giới chưa có bài thơ nào mà lại giết nhiều người như thơ ông Hồ. Đảng đã cho ta một mùa xuân đầy uất nghẹn, đó là mùa xuân 1968 khăn tang phủ trùm trên một nửa đất nước. Hãy tạm cất trái tim vào ngăn kéo vài giây và thử đếm xem số nạn nhân bị quân Mỹ thảm sát ở Mỹ Lai so với thành quả đảng csVN giết người năm Mậu Thân 1968, Mỹ Lai sẽ chẳng thể nào so sánh bằng và đó là sự thật. Hơn 5,000 người dân Huế đã bị vùi dập trong những ngôi mộ tập thể, tiếng khóc vang tận trời xanh.

Năm 1968 đã mở màn cho cả thế giới thấy một hình ảnh thật của bộ đội cụ Hồ chân đi dép râu, đầu đội nón tai bèo điên cuồng lùng diệt những người họ đi giải phóng, và giải phóng thật sự cho họ về thế giới bên kia. Nói cho công bằng thì bộ đội miền bắc vào đánh miền nam năm Mậu Thân 1968 cũng tử trận với một con số cực kỳ cao, chiến thắng đã không đứng về phía kẻ xâm lăng nhưng vết thương hằn mãi trong lòng dân tộc.

Đêm 28 Tết mới đây, tôi cùng bạn bè đi chợ hoa trên đường Nguyễn Huệ, Sài Gòn và tôi không khỏi uất hận khi thấy xuất hiện trên đường phố những băng tuyên truyền về chiến thắng Mậu Xuân 44 năm trước. Cho đến nay, 2012 đảng vẫn còn say men trong tiệc máu đồng loại, tại sao đảng lại không kỷ niệm cuộc đại cách mạng cải cách ruộng đất nhỉ? Trưng bày những biểu ngữ ca ngợi chiến thắng Mậu Thân cho chúng ta thấy

rất rõ ràng là đảng chưa bao giờ đứng về phía nhân dân cả. Bất cứ người Việt có tâm hồn nào ở hai miền bắc và nam nếu còn lương tâm chắc sẽ phải hổ thẹn về thành tích Mậu Thân, anh em cùng cha cùng mẹ, cùng máu đỏ da vàng giết nhau. Tôi được biết qua tìm hiểu, tại Hoa Kỳ sau trận nội chiến Bắc Nam người Mỹ đã chôn chiến sĩ hai miền chung một nghĩa trang Arlington xóa đi hận thù, quên đi quá khứ. Tại Việt Nam cái đảng cầm thú 44 năm sau Tết Mậu Thân vẫn còn hô hào chiến thắng người miền bắc giết người miền nam và nghĩa trang Quân đội Biên Hoà của chế độ Việt Nam Cộng Hoà vẫn còn trong hoang phế, với hình ảnh trên bia mộ người đã khuất bị đục mắt, đục tên. Cầm thú cũng chưa bao giờ thù xác chết và việt cộng còn cao hơn cả cầm thú trên ý nghĩa này.

Máu anh em hai miền đã thấm vào đất Mẹ, xương đã khô trên đồi quê hương. Nhưng cho đến ngày hôm nay giải khân tang vẫn còn trắng xoá trên đầu Trịnh Kim Tiến & Thanh Tuyền và nước mắt vẫn còn tuôn trong hằng ngàn trại tù cải tạo khắp nơi trên cả nước cùng thân nhân và gia đình họ. Tội ác diệt chủng.

Mùa xuân GIAN DỐI 1976. Ngày 30/4/1975 khi những chiếc xe tăng Nga và các anh bộ đội chân dép râu dầm nát đồi sơn trẻ, nón tai bèo che khuất nẻo tương lai tiến vào thành phố Sài Gòn niềm vui đâu chưa thấy, chỉ nửa tháng sau một thông báo ngắn gọn của Ủy ban Quân quản được ký bởi tên Đại tá công an Cao Đăng Chiêm kêu gọi các sĩ quan, binh sĩ, nhân viên chế độ VNCH đi trình diện học tập cải tạo 3 ngày, 10 ngày, hoặc một tháng tùy theo cấp bậc và chức vụ. Người miền nam chưa bao giờ sống và hiểu cộng sản cả, gần một triệu thành viên quân cán chính VNCH đã ra trình diện và cái 10 ngày đã trở thành 10 năm hoặc hơn thế nữa, chưa kể nhiều người đã chết trong tù.

Đây là vết nhơ lịch sử, là sự gian dối vĩ đại nhất mà không một chính quyền có lương tâm và đạo đức nào làm. Nhưng đây cũng là đạo đức thật của Hồ Chí Minh. Đất nước Việt Nam sau 37 năm đến nay vẫn còn anh em bắc nam hận thù nhau cũng chỉ vì vậy. Mẹ tôi kể, một người bà con bên ngoại gia đình ở bắc vào nam thăm và được biết bố tôi phải đi học cải tạo, người dì ngoài bắc đã khóc thật to giữa nhà và nói: – “Sao bố mày đại thế, tin được chúng nó à. Tao ở ngoài đó năm 1972 khi Mỹ đánh bom 12 ngày đã tưởng quân Sài Gòn ra giải phóng rồi, khổ thân, sao lại để chúng nó vào đây?”

Bây giờ dân miền nam chúng tôi nói riêng và cả nước nói chung đã hiểu các ông rồi!

Tôi viết những hàng này trong đêm giao thừa thiêng liêng của dân tộc. Không dám thay mặt ai, nhưng tôi một công dân tên “Tuổi 20” xin đồng dục trả lại đảng những mùa xuân tang tóc, đầy uất hận. Và cho tôi gửi đến đảng csvn thông điệp đêm Giao thừa 2012, đó là: NGÀY PHÁN XÉT SẼ ĐẾN.

1) Tuổi trẻ Việt Nam ngày hôm nay đã quen với thế giới @, iPhone và iPad, sẽ không dễ bị che mắt, bị mặt và lừa đảo như thế hệ cha anh chúng tôi. Nếu 14 ông bà bộ chính trị, những đỉnh cao của sớ thú còn tin vào quyền năng vô hạn của hơn 700 tờ báo, đài phát thanh, và truyền hình các vị có thể định hướng, dẫn dắt chúng tôi. Hãy tỉnh thức, Việt Nam hôm nay có hằng triệu triệu người trẻ không buồn đọc báo, không thèm nghe đài và đang âm thầm cùng nhau xây thêm ống cống đủ cỡ cho các vị, và các quan tham. Chúng tôi sẽ thi đua mừng (đảng quang vinh) bằng cách làm vượt chỉ tiêu những ống cống thật to và thật chắc, bảo đảm (muôn năm). Hatka đã thay mặt chúng tôi gửi quà Tết đến 14 con khi đột Bộ Chính Trị, nếu những ống cống đó còn

quá nhỏ với xác thân mỡ màng của 13 con đực và 1 con cái, xin vui lòng cho biết chúng tôi sẽ thay thế bằng ông công to hơn. NGÀY PHÁN XÉT SẼ ĐẾN.

2) Tuổi trẻ chúng tôi hôm nay không sinh ra trong rừng, cũng không tốt nghiệp bỏ túc hay chuyên tu, cho nên đảng csVN chớ có đại dột lắm tưởng chúng tôi là bầy cừ non dễ bảo, dễ nghe. Chính cái hệ thống xã hội và giáo dục thấp kém của cnxh do quý vị lập ra đã khiến chúng tôi trở thành nhiều loại người nổi loạn mang đặc thù khác nhau. Loại tuổi trẻ thứ nhất nổi loạn, ăn chơi đàn đúm, lái xe sang trọng hàng tỷ đồng, uống rượu ngập đầu trong các nhà hàng sang đó chính là con cháu quý vị được xã hội gọi là “bọn 5 C” (con cháu các cụ cả), loại này là thứ dòi bọ lớn lên trong đám phân và họ không thể đại diện cho chúng tôi. Thành phần tuổi trẻ thứ hai, bị gia đình và xã hội bỏ rơi và từ đó cuốn lốc vào tội phạm cướp của giết người như tên Lê Văn Luyện, đây là thành phần cháu ngoan bác Hồ, chúng tôi cũng xin phép đứng xa với tất cả sự tiếc nuối vì chẳng qua họ chỉ là những hạt giống ngây thơ bị gieo trồng trong mảnh đất xhen vô cảm, nơi công an giết người vô luật vô pháp, nơi cảnh sát giao thông ngày đêm cướp cạn của dân, nơi Phó Giám đốc Sáu lèo tỉnh Sóc Trăng đánh bạc thua hàng tỷ. Trưởng thành trên mảnh đất tồi tệ đó thì tuổi trẻ Việt Nam có thêm một Lê Văn Luyện thì cũng không phải là điều ngạc nhiên, họ là những sản phẩm đặc trưng của cnxh, những quái thai của thiên niên kỷ. Chúng tôi không thuộc hai loại tuổi trẻ trên, xin đừng lầm.

Chúng tôi là tuổi trẻ mặc áo NO U, chúng tôi là Hoa hậu biểu tình Trịnh Kim Tiến, chúng tôi là binh nhì Nguyễn Tiến Nam, chúng tôi là anh thư Phạm Thanh Nghiê, chúng tôi là Huỳnh Thục Vy, Nguyễn Thị Thanh Bình, chúng tôi là anh hùng Đoàn Văn Vươn, khi chúng tôi dám ngăn biển đấp đê thì phát súng của chúng tôi chắc chắn sẽ không thua gì sóng biển vang âm toàn thế giới. Súng đã nổ và cuộc chiến đã khởi đầu trên cả nước.

Tuổi trẻ chúng tôi không súng không đạn, không máy bay Sukhoi, không tàu ngầm Kilo nhưng khác với hải quân của quý vị chúng tôi không sợ Tàu cộng. Chúng tôi không đeo quân hàm tướng tá, nhưng sẽ không bao giờ hèn như các ông tướng phùng tuồng Phùng Quang Thanh hay Nguyễn Chí Vịnh hèn hạ khép nép trước quan Thái thú Tàu. Thế hệ trẻ Việt Nam hôm nay chiếm hơn 2/3 dân số và chúng tôi đang mỗi ngày góp lửa để đốt sạch cái chủ nghĩa cs hết thời trên quê hương Việt Nam. Hôm nay chúng tôi chỉ là những ngọn nến nhỏ, khi góp lại chúng tôi thành sức mạnh Thái Hà, thành đêm tỉnh thức nơi nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế. Hôm nay, tiếng nói của chúng tôi có vài triệu người xem trên Dân Làm Báo, ngày mai tiếng nói đó sẽ thành sóng biển Đông cuốn trôi chế độ bạo tàn.
NGÀY PHÁN XÉT SẼ ĐẾN.

3) Tuổi trẻ chúng tôi không thích những kẻ loạn ngôn, chúng tôi lợm giọng và buồn nôn khi thấy quý vị ngu dốt, trơ trẽn và vô liêm sỉ đến tột cùng khi tiếp tục lái nhải “Đảng csVN quang vinh muôn năm” Có ai lại tôn vinh cái đảng mà bàn tay thấm máu dân mình, cái đảng xây nhà tù nhiều hơn trường học, cái đảng dựng phòng massage nhiều hơn nhà thương. Cái đảng đem con gái ra trần truồng phơi bày trước người Đài Loan, Hàn Quốc để họ sờ nắn như đi mua gà vịt với một hy vọng mong manh là sớm được thoát ra khỏi thiên đàng xhen. Muôn năm thế nào được khi những ông bà quan tham, lúc chưa có quyền hành thì năm anh việt cộng đu cành đu đủ cũng không gậy, khi có chức quyền chỉ một hai năm sau béo no, béo tròn, mắt mũi húp híp mở không ra, không tin, cứ nhìn các quan phùng xã trở lên thì sẽ rõ. Xin đừng lộng ngôn mang

cái đảng 4 triệu người hèn với giặc, ác với dân ra và bắt gần 90 triệu còn lại phải tung hô “muôn năm”, chúng tôi không phải dân Bắc Triều Tiên!

Đừng ru ngủ chúng tôi bằng những hội hè, đình đám. Đừng mang những ca sĩ, người mẫu chân tay như bộ xương khô và bao nhiêu thịt (kể cả silicon đổ dồn vào ngực) và bảo đó là tuổi trẻ Việt Nam. Đảng csVN dưới sự chỉ đạo của 14 bộ óc “siêu nhỏ bé” vừa qua đã làm nhục cả dân tộc qua hình thức vận động ĂN GIAN bình bầu cho Vịnh Hạ Long trở thành kỳ quan của thế giới, ăn gian vì bất cứ một cuộc bầu cử chân chính nào mỗi người chỉ được phép xử dụng một phiếu, nhưng với Việt Nam thì khác, ăn gian ăn quýt công khai không biết ngượng, cả một hệ thống tuyên truyền hùng hổ của nhà nước cổ động mỗi người bầu hằng trăm hay thậm chí ngàn lần! Bảo khối óc của quý vị là “siêu nhỏ bé” thật không ngoa, cứ xem hình ảnh cháu của ông Bộ trưởng Thông tin và Du lịch, ngồi chưa vững mấy tháng tuổi mà đã biết cầm điện thoại bình bầu cho vịnh Hạ Long thì đủ thấy cái khôi hài, kịch cỡm như thế nào? Còn gì nữa về những khối óc “siêu nhỏ bé” của 14 đỉnh cao trí tuệ, cái tổ chức bình bầu kỳ quan thế giới đó là tổ chức tư nhân NOW, không được Liên Hiệp Quốc công nhận. Làm sao mà một đảng ưu tú với hơn ba triệu đảng viên mà lại ăn phải quả lừa lớn như thế? Ngôn ngữ Việt rất phong phú, nếu mang chữ CON NGƯỜI tách ra làm hai thì mọi người sẽ thấy thành quả của đảng quang vinh đã huấn luyện cho chúng ta thành CON nhiều gấp vạn lần thành NGƯỜI. Sau gần 70 năm trong tăm tối, chúng tôi đã tỉnh thức hãy chờ và xem. NGÀY PHÁN XÉT SẼ ĐẾN.

Tuổi trẻ Việt Nam, bạn bè quen và chưa quen của tôi ĐỪNG SỢ HÃI! Chúng ta không cần lãnh tụ, vì mỗi người trong chúng ta đã là người điều hành chính bản thân mình. Việc làm đơn giản nhất các bạn có thể làm là hãy phổ biến Dân Làm Báo và bài viết này đến bạn bè, người thân của mình.

Nếu bạn ở nước ngoài, không cần giấy phép tác quyền hãy phiên dịch bài viết này, người viết chỉ xin bạn đừng sửa hoặc thêm bớt và gửi cho chính phủ, Thủ tướng, Tổng thống, Thượng nghị sĩ, Dân biểu, chính quyền địa phương nơi bạn đang sống. Hãy cất lên tiếng nói của tuổi trẻ Việt Nam. Một tiếng nói không ai nghe, nhưng hằng ngàn, trăm ngàn, và hằng triệu người cùng nói, nhân loại sẽ nghe.

Sống trong nước, tuổi trẻ Việt Nam khôn ngoan hơn chúng ta sẽ cất lên tiếng nói khác, âm thầm nhưng vũ bão. Chỉ cần các bạn tự mình và thuyết phục gia đình cùng nhau RÚT TIỀN ra khỏi tất cả các ngân hàng trong nước và thay vào đó mua vàng để phòng thân. Chỉ cần 24 tiếng đồng hồ thôi, chiến dịch XIẾT HẬU BAO nay sẽ đánh ngay vào tử huyệt nền kinh tế của chế độ. Tết sẽ qua, chi tiêu sẽ bị thâm thủng vì quà cáp, lì xì, hội hè đình đám, đây là thời điểm tuyệt vời để RÚT TIỀN. Việt kiều ở nước ngoài hãy gọi điện thoại về quê nhà khuyến khích thân nhân rút tiền vì không phải ai cũng có điều kiện đọc bài viết này.

Tôi đã góp ý cùng ba mẹ và các cụ sẽ làm ngay sau Tết, các cụ cũng sẽ rí tai bạn bè. Chúng ta không đánh chế độ bằng súng đạn, máu Việt Nam đã đổ ra trong hằng bao năm qua. Chúng ta hãy đánh bọn động vật hoang dã bằng khối óc của tuổi trẻ. Tại sao chúng ta phải cứ nai lưng nộp tiền nuôi những người cướp nhà, cướp đất của chúng ta?

Tuổi trẻ Việt Nam cùng các thế hệ cha anh cả nước ĐỪNG LÊN, chúng ta đã quỳ gối bao năm rồi. Chúng ta cần ĐÓNG CỬA các ngân hàng trong nước, nên nhớ bọn tham

quan của chế độ cùng vây cánh đang dùng tiền chúng ta gửi ngân hàng để quay về giết chúng ta, câu chuyện người anh hùng Đoàn Văn Vuron là một điển hình. Nhân danh nhà nước (có ai biết nhà nước là ai đâu?) chúng thu hồi đất đai để bán cho tư bản đồ, và tư bản đồ vay tiền ngân hàng nơi chúng ta ký gởi.

Đừng suy nghĩ sai trái là tôi gửi ngân hàng có vài trăm ngàn, rút ra sẽ chẳng nghĩa lý gì. Bạn đang lầm to ngân hàng trong nước hiện nay đang sống bằng những đồng tiền nhỏ bé của bạn đấy, lấy thí dụ: Bạn gửi khoảng 200,000 trong ngân hàng và có 100 người như bạn ngân hàng sẽ thu vào 20,000,000, cứ thế mà nhân ra và tiền của bạn sẽ được chuyển thẳng vào tay tư bản đồ dưới hình thức cho vay. Các đại gia “tư bản đồ” sẽ dùng số tiền của bạn gửi ngân hàng để quay lại mua ruộng vườn, nhà cửa đất đai của bạn với giá rẻ hơn bèo sau khi đã hối lộ bọn quan tham địa phương. Chúng nó mượn đầu heo nấu cháo, chúng nó uống rượu, chơi gái bằng đồng tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta, hãy tỉnh thức.

Kế tiếp, tình hình lạm phát ở Việt Nam hiện nay cao nhất Châu Á và đứng hàng thứ hai trên thế giới, đây là lời tuyên bố của ông Phạm Quang Nghị, Bí thư Thành uỷ Hà Nội, Ủy viên Bộ chính trị, có nghĩa là đồng tiền Việt Nam sẽ càng ngày càng mất giá. Để kiểm nghiệm điều này, bạn hãy so sánh giá một bó rau muống, một cân thịt hoặc một tô phở của năm trước với năm nay bạn sẽ thấy ngay. Vật chất là tô phở, bó rau muống, ký thịt thì vẫn không thay đổi, chỉ có giá tiền là tăng lên thôi, đó là chứng minh hùng hồn của đồng tiền Việt Nam ngày càng mất giá. Tiền bạn gửi ngân hàng hôm nay có thể mua được 10 tô phở và năm sau lấy ra cộng cả tiền lời do ngân hàng trả lúc đó dùng nghĩ đến 10 tô phở nữa kéo sẽ thất vọng to. Chính vì thế, ngân hàng và tư bản đồ cấu kết với nhau dùng tiền của chúng ta ngay từ bây giờ để làm giàu, hãy tỉnh thức. **RÚT TIỀN RA KHỎI NGÂN HÀNG.**

Chúng ta đã câm lạng trong 70 năm qua. Chúng ta đã bị bóp cổ bóp miệng trong 70 năm qua. Chúng ta đã bị lợi dụng trong 70 năm qua. Xương máu hai miền đã đổ ra chỉ để nuôi bầy thú dữ! **RÚT TIỀN RA KHỎI NGÂN HÀNG** chúng ta sẽ khai tử chế độ cộng sản Việt Nam trong vòng một tuần lễ. **NGÀY PHÁN XÉT SẼ ĐẾN.**

Tuổi 20

Nguồn:HenNhuSaiGon2015.com

Đề Nghị Của Ông Lão 77 Tuổi – Hành Động !

----- Forwarded message -----

From: William Phan <phanwilliam@sbcglobal.net>

Date: 2012/1/31

Subject:

**CÁC LÃNH ĐẠO & CÁC ĐẢNG VIÊN CSVN MUỐN HẠ CẢNH AN TOÀN
HÃY ĐỘC KỶ ĐỀ NGHỊ CỦA ÔNG LÃO 77 TUỔI –
PSKHANH : TÔI ĐÃ THẬT SỰ AN HẬN VÌ ĐÃ VÀO ĐẢNG CSVN - ĐẠI TÁ
QUÂN ĐỘI NHÂN DÂN CÁT CAO LỜI KÊU GỌI**

To:

**Hành Động !
(Buông dao đồ tể)**

**Kính thưa toàn dân Việt Nam trong và ngoài nước,
Kính thưa quý vị quan tâm,
Thưa tất cả đảng viên Đảng Cộng Sản Việt Nam,
Tôi viết email này trong 1 thời điểm đặc biệt tột cùng của tình hình đất nước
Việt Nam của chúng ta.**

Đó là tình hình gì?

Xin thưa ngắn gọn: Tình hình vừa bi thảm, vừa hy vọng:

1) Bi thảm, vì VN đang trên lộ trình Bắc thuộc Hán tộc gần như vô phương cứu gỡ; Đất ở biên giới phía Bắc đã vô tay Trung quốc hàng nghìn km2. Vịnh Bắc Bộ cũng đã mất hàng nghìn km2. Hoàng sa mất sạch và Trường Sa cũng trên đà mất sạch. Lưỡi Bò Trung Quốc lăm le liếm gần sát bờ biển VN. Hán tộc đang cười trên lưng Trường Sơn, với cơ khai thác bê-xít. Rừng đầu nguồn các Tỉnh Bắc Việt đang bị gặm nhấm. Đồng bằng miền Nam cũng vậy, với những vụ mượn có mượn đất để Hán tộc trồng khoai... 90% những gói thầu quan trọng của đất nước đều lọt vào tay Trung Quốc. Và hơn hết là Đảng Cộng Sản Việt Nam là nhóm người phản bội Tổ Quốc đang tiêu diệt lòng yêu nước của muôn triệu dân, để manh tâm chủ trương bán đất nước, mua lấy quyền lợi đòi đòi truyền tử lưu tôn làm thái thú cho giặc phương Bắc... Đây là lời cảnh báo của vị Đại Tá Đào Văn Nghệ của Quân Đội Nhân Dân VN (CS), nay đã phản tỉnh:

“- Kính thưa toàn thể nhân dân Việt Nam trong và ngoài nước.

- Kính thưa toàn thể lực lượng Quân đội nhân dân Việt Nam.

Chúng ta đã mất đất: Ải Nam Quan, Thác Bản Giốc, Núi Lão Sơn...!

Chúng ta đã mất đảo: Hoàng Sa, Trường Sa và các hải đảo chung quanh...!

Chúng ta đã mất biển: Vịnh Bắc Bộ và gần toàn bộ vùng biển Đông ...!

Chúng ta đã mất bao tài nguyên: Hải sản, khoáng sản, dầu hỏa, quặng mỏ...lần lượt rơi vào túi tham không đáy của hai lũ giặc: Việt Gian và Tàu Cộng !

Giặc đã vào nhà: Đang chiếm lĩnh Tây nguyên dưới sự bao che, bảo vệ, đồng lõa của lũ giặc nội xâm: ‘Đảng CSVN!’. Lần lượt, một cách tiệm tiến quy mô và hợp thức... Tàu sẽ tràn xuống Yết Hầu Tây Nguyên”

Tàu sẽ tràn xuống Yết Hầu Tây Nguyên”

2) Hy vọng, nhờ hồn thiên sông núi phò trợ, hàng triệu triệu con dân Việt Nam đang mở mắt bừng tỉnh, nguyện hy sinh mạng sống để diệt trừ thảm họa cho dân tộc. Tuổi trẻ VN (kể cả tuổi trẻ đảng viên Cộng Sản), Trí thức VN (kể cả trí thức đảng viên Cộng Sản) đều sôi sục lòng căm hờn, tủi nhục vì đã lầm lạc nghe theo lời dối trá của

ĐCSVN, đã gây hoạ cho tổ quốc, cho dân tộc mình. Họ thề quyết chuộc lại tội lỗi, bằng cách rời xa đảng, đốt thẻ đảng, và khi cần sẽ đứng lên cùng nhân dân lật đổ CSVN...

Tôi đọc thấy bài viết “lời trần tình của một đảng viên CSVN” với câu kết thật đáng thương, thật ngậm ngùi “Tôi đã thực sự ân hận vì đã vào Đảng”. Ông thành tâm nói lên nỗi niềm âu lo của mình và của trên 90% đảng viên, như sau:

“Tôi đã gần 50 tuổi, đang làm cho một viện nghiên cứu của Nhà nước, đã được 15 năm tuổi Đảng. Thật lòng là tôi đã nghĩ đến việc ra khỏi Đảng nhưng lại không dám thực hiện, tôi không đủ can đảm và mạnh mẽ để chấp nhận một cách kiếm sống mới hoàn toàn mà tôi không tự tin với nó.”

Ông không ngần ngại nói rõ ra:

“Những người Đảng viên như tôi bây giờ chiếm đa số tuyệt đối trong Đảng, đến 95%. Hồi tháng 4 năm ngoái, tôi được đọc một bản nghiên cứu của Viện Nghiên cứu Du luận Xã hội, đây là tài liệu chính thức nghiên cứu theo yêu cầu của Bộ Chính Trị. Qua đó nói rõ rằng Đảng viên bây giờ đều chán nản và bi quan, không còn tin vào đường lối chủ nghĩa Cộng Sản và học thuyết Mác Lê-Nin nữa, Đảng viên chỉ hy vọng vào sự đổi mới của Đảng. Nhưng bây giờ Đảng đã không còn đổi mới nữa, đang đi vào ngõ cụt. Hầu hết những Đảng viên như tôi bây giờ đều mong muốn một sự thay đổi, nhưng họ lại sợ thay đổi. Lý do quan trọng nhất là họ sợ bị trả thù như lịch sử đã từng xảy ra, như Đảng đã từng làm, họ nghe thấy sự hung hăng và cực đoan của các Việt Kiều qua các lần biểu tình chống đối người trong nước qua làm họ sợ.”

Ông nói thêm:

“Đa số Đảng viên và quan chức hiện nay đều hèn nhát như tôi vậy... Những kẻ chức vụ càng cao thì không những hèn mà còn nhát, thượng đội hạ đạp... chúng chỉ hung hăng khi nắm quyền lực trong tay và đối xử thô bạo với kẻ dưới hoặc những người không có chút quyền gì. Tôi đảm bảo rằng, khi có một sự thay đổi, bọn người này là những kẻ trốn chạy đầu tiên hoặc quay ngoác tức thì theo lực lượng mới. Bọn chúng đa số đều là những kẻ giàu có, giờ thì lắm tiền nhiều của, sợ chết và sẵn sàng trở thành kẻ phản bội cho người khác sai bảo, nếu được đảm bảo rằng không làm gì bọn chúng.

Sự sụp đổ và thay đổi là chắc chắn và không thể tránh khỏi. Nhiều người bảo rằng sẽ rất nhanh, nhưng cũng có người bảo rằng sẽ chưa thể trong một hai năm nữa. Tôi thì nghĩ điều đó không tùy thuộc vào Đảng, vào Chính quyền nữa, cái này ngoài khả năng của họ rồi. Nó tùy thuộc vào lực lượng thay đổi có thể hành động lúc nào thì lúc đó sẽ có sự thay đổi”

Tôi đọc thấy bài viết của một Đại Tá VC Đào Văn Nghệ thành tâm cất cao lời kêu gọi “Toàn Dân -Toàn Quân hãy đứng lên lật đổ chế độ độc tài Cộng Sản Việt Nam, thiết lập chế độ cộng hòa Việt Nam. Đất nước lâm nguy! Giang sơn rơi lệ! Dân chúng lâm than!”

Vang vang bên tai tôi những lời kêu gọi mọi giới, mọi nơi “đứng lên đáp lời sông núi” tiêu diệt bọn Cộng Sản. Ngay cả ông Cố Tổng Thống Nga Boris Yeltsin cũng đoan quyết: “Cộng Sản không thể nào sửa chữa, mà cần phải đào thải nó.”

Tôi ngậm ngùi nghĩ đến chuyện đổ máu sắp đến trên đất nước tôi, chuyện đổ máu chắc chắn phải xảy ra, vì đó là con đường duy nhất để cứu tổ quốc, cứu dân tộc tôi. Tôi vừa mong đợi, vừa hãi hùng khi tưởng tượng chuyện đổ máu sắp tới.

Những người Việt yêu nước mới chỉ tỏ lòng yêu nước chống Trung Cộng thôi, mà Đảng viên Cộng Sản như hiện nay, đã quyết đàn áp, bắt bỏ tù, sát hại... Nay bị toàn dân đứng lên lật đổ ngay chính họ thì cuộc tàn sát này sẽ còn bi thảm cỡ nào. Và máu phải trả bằng máu, phải diệt sạch 3 triệu kẻ tàn ác thì mới mong cứu thoát được 80 triệu dân tộc Việt. Như vậy sẽ có hằng 10 triệu sanh linh phải đầu rơi máu chảy ư?

Biết bao nhiêu người quan tâm đến chuyện này. Người ta đã viết đến chuyện hậu Cộng Sản. Có người đã hứa, đã kêu gọi sẽ không trả thù sau khi lật đổ được Cộng Sản. Nhưng theo suy luận thì khó tin được. Ngay như nước Pháp văn minh, mà trong thời kỳ Phát-xít Đức chiếm đóng, Mật vụ và Cảnh sát Pháp dưới thời Vichy, đã tận tâm phục vụ cho Đức, ruồng bắt dân Pháp yêu nước hành hạ (giống như ĐCSVN ngày nay). Khi Đức thua trận Đồng Minh, thời Tổng Thống De Gaule, dân chúng nhất thời phần nộ đã giết mất 10.000 tên phản quốc Pháp. Nếu TT De Gaule không kịp thời ra lệnh cấm thì cuộc tàn sát trả thù còn biết bao người bị sát hại nữa. VN sẽ hung tợn hơn nhiều. Hơn nửa thế kỷ, CSVN cai trị đất nước, đã cướp giựt của toàn dân từ Bắc chí Nam, từ Cải Cách Ruộng Đất ở Bắc (năm 1956) đến Tết Mậu Thân (1968) biết bao nhiêu hận thù chôn chôn!!!

Tôi nghĩ đến ngày CSVN bị lật đổ không còn xa. Cuộc đổ máu đang gần kề. Không phải người Việt từ hải ngoại về nước trả thù, mà dân chúng VN trong nước sẽ hành sử quyền trả thù. Họ, những người CS gian ác, cướp giựt, sát hại nhân dân thật đáng bị trả thù. Phải công bằng xác định như vậy.

Nhưng lòng tôi lại muốn cuộc trả thù xứng hợp mà thôi, như là trả thù bằng luật pháp công minh. Máu VN sẽ bớt chảy. Như vậy oan oan tương báo sẽ không còn.

Trong tinh thần Phật giáo, người ta thường nói “Buông dao đồ tể sẽ thành Phật!” Như vậy có nghĩa là muốn thành Phật, muốn được tha tội, được sống trở lại cuộc sống bình thường cũng phải có điều kiện. Điều kiện là “buông dao đồ tể”, là biết hoàn thiện, biết làm điều lành để được tha thứ.

Vậy người Cộng Sản, có 2 con đường chọn lựa:

1) Từ mấy năm nay, họ đã chọn lựa con đường “còn đảng còn mình”, nghĩa là họ chọn con đường tuyệt đối tuân theo lệnh Đảng để hà hiếp, bức bách, cướp giựt tài sản, giết hại nhân dân để họ được giàu sang, nhà cao cửa rộng, đất vườn mênh mông, xe sang...

2) Con đường thứ hai chưa ai nói cho họ biết, đó là “buông dao đồ tể”. Đây là con đường sống cho bản thân và cho con cháu của họ mà họ chưa thấy ra. Tất cả Đảng Cộng Sản đều biết rõ cái họ có hơn mọi người hôm nay là cái do cướp giựt, do ăn cắp của công, tức của nhân dân, do tội lỗi mà có, do bàn tay họ đang cầm dao đồ tể. Muốn có được tâm hồn, tinh thần an nhiên, không ân hận, không bị ám ảnh đời đời là phải “buông dao đồ tể”, trả lại tổ quốc, nhân dân những gì họ đã cướp giựt mà có. Không làm vậy, thì họ sẽ không bao giờ được tha thứ, không đời cha, thì đời con, đời cháu vẫn còn nợ máu với nhân dân.

Những suy nghĩ này của tôi là những suy nghĩ thật đơn giản và bình thường theo lẽ phải, bất cứ người Cộng sản nào cũng suy nghĩ ra hết. Bây giờ người Cộng sản nhìn đâu cũng thấy kẻ thù, và lúc nào cũng sợ kẻ thù sát hại. Họ thử chân thật với lòng họ, hỏi xem phải vậy không? Họ đâu có dám đi đâu mà không có người đi theo bảo vệ. Tại sao họ có nhiều kẻ thù như vậy? Chính họ đều biết, vì họ gây thù oán. Cướp của người, giết hại người, sang đoạt, hành hạ người thì người ta phải thù ghét, và khi có cơ hội thì họ sẽ trả thù, khi họ bị đưa vào chân tường thì họ liều mình để tự cứu. Nhân dân VN đang bị lừa vào chân tường, những người yêu nước đang bị ĐCSVN lừa vào chân tường.

Bây giờ đã có 2 con đường để đảng viên Cộng Sản lựa chọn. Con đường thứ nhất là con đường “cờ bạc” hên xui. “Còn Đảng còn ta”, thì còn tiền bạc, tài sản, tánh mạng... nhưng đến một ngày nào đó “không còn Đảng” thì mất sạch, giống như thặng máu mê cờ bạc, vào ngày chót cuộc đời bao giờ của mất sạch.

Theo con đường thứ hai không phải là không đáng cay. Cái đáng cay là phải chấp nhận một vài điều kiện “buông dao đồ tể”, ngưng cướp giựt, ngưng hành hạ dân, sống đời lương thiện. Những ông Công An Cộng Sản hỏi lại lòng mình xem nhân dân đời

hỏi các ông làm như vậy các ông làm được không? Và đòi hỏi như vậy có đúng với lẽ phải không?

Các ông quen rồi. Người Cộng Sản các ông ngày nay, làm như vậy các ông không làm được. Các ông cần chà đạp, bóc lột nhân dân để làm giàu đã quen rồi. Cái khó là ở chỗ đó.

Vậy, tùy các ông chọn, tất cả tập đoàn Cộng Sản của các ông. Hãy cứ “cờ bạc” và chờ ngày sụp đổ!

Tôi đề nghị với tất cả những nhà tranh đấu lật đổ chế độ Cộng Sản, tức là đề nghị với toàn dân Việt Nam, trong nước cũng như ngoài nước, những biện pháp hậu Cộng Sản sau đây:

1) Đối với những người chịu “buông dao đồ tể” thì hậu Cộng Sản xin toàn dân tha thứ hoàn toàn tội lỗi họ đã gây ra từ hôm nay, ngày họ “buông dao đồ tể”, trở về trước, và họ được giữ số tài sản trị giá tối đa 500 triệu đồng VN với 1 ngôi nhà để ở, do Hội đồng Quốc Gia chọn chỉ định, nếu họ có nhiều nhà. Còn dư bao nhiêu sung vào tài sản Quốc Gia, để xây dựng lại tổ quốc.

2) Đối với những người vẫn giữ lập trường “còn Đảng còn mình” thì cầm giữ và đưa họ ra Tòa xét xử. Dĩ nhiên, sau xét xử, những người này không được phân như những người đã buông dao đồ tể. Tất cả tài sản của nhóm này sẽ sung vào tài sản Quốc Gia.

3) Kể từ ngày hôm nay cho đến hết ngày 31-12-2012, đảng viên Đảng Cộng Sản nên viết đơn xin “buông dao đồ tể” với các tổ chức đang vận động lật đổ Cộng Sản. Các tổ chức này sẽ theo dõi xem họ có buông dao thật không. Quý vị sẽ bảo mật tên tuổi của họ. mỗi cuối tháng xin quý vị báo cáo số lượng người buông dao đồ tể đến một địa chỉ e-mail ở ngoại quốc, để làm tổng kết vào cuối năm 2012. Địa chỉ này sẽ công bố cho quý vị biết sau.

Những người Cộng Sản thường nói câu “Hạ cánh an toàn”. Câu này hàm ý là suốt thời gian họ cướp giết, ăn hối lộ, thâm thụt tài sản Quốc Gia để vinh thân phì gia, cho đến khi nghi việc, hồi hưu mà không bị bắt bỏ tù, bị làm dẽ té thân... là “hạ cánh an toàn”. Họ nghĩ, Lê Đức Anh, Lê Khả Phiêu, Phan Văn Khải... là những người đã hạ cánh an toàn.

Thưa không! Chỉ khi nào chịu “buông dao đồ tể” thì mới an toàn để hạ cánh. Chưa làm điều đó thì ngay Hồ Chí Minh, Phạm Văn Đồng, Nguyễn Văn Linh, Võ Văn Kiệt, Võ Nguyên Giáp cũng chưa hạ cánh an toàn, vì đời con cháu của họ vẫn còn phải trả món nợ máu của cha ông đối với nhân dân.

Tôi tin rằng, nếu được 1 triệu đảng viên CSVN xin “buông dao đồ tể” thì rất hy vọng sẽ không còn cuộc đổ máu trong cuộc vận động lật đổ CSVN, như là sẽ hết hận thù hậu Cộng Sản trong nhân dân. Đất nước sẽ thái bình thanh vượng. Mong lắm thay.
Kính,

Người đề nghị,

Nguyễn Phước Đáng.

Tb.- 1) Đây chỉ là đề nghị. Kính xin mọi người tham gia góp ý, như là quý vị Đảng viên CS. Trước hết xin quý vị tiếp tay phổ biến đề nghị này.

2) Xin gởi kèm dưới đây 2 bài của 2 người Cộng Sản:

. Tâm sự của một đảng viên CS

. Lời kêu gọi của Đại Tá VC Đào Văn Nghệ

. Bản nhạc Anh là ai? Của Việt Khang (Tiếng Việt và Tiếng Anh)

Tôi đã thực sự ân hận vì đã vào Đảng

Tuesday, 02 November 2010

phiemdam.com

Lâu nay tôi không viết blog, không comment vì tôi sợ. Tôi nghe được những thằng bạn làm bên an ninh nói rằng đang thực hiện những chỉ thị của cấp trên rất quyết liệt để tìm ra dấu vết tông tích của những blogger “có vấn đề” để có cách xử lý thích đáng. Tôi thực sự sợ, có lẽ là tôi hèn nhát. Nhưng hôm nay tôi muốn viết, tôi buộc phải viết, tôi không giải thích được tâm trạng của mình lúc này, nhưng tôi cảm nhận rõ ràng một sự thôi thúc phải nói ra những gì mình suy nghĩ cho nhiều người đọc. Sự thôi thúc đó đến từ đâu tôi cũng không chắc, nhưng thật tình là tôi vẫn rất run sợ khi post bài này, tôi không phải là người dũng cảm, nhưng tôi thấy mình cần làm điều đó. Và tôi cũng chỉ có nơi này để viết, để nói ra được sự thật, blog là nơi duy nhất ở xã hội này người ta có thể nói thật, còn lại đều là một cuộc sống đối trá với chính mình và mọi người.

Tôi đã gần 50 tuổi, đang làm cho một viện nghiên cứu của Nhà nước, đã được 15 năm tuổi Đảng. Thật lòng là tôi đã nghĩ đến việc ra khỏi Đảng nhưng lại không dám thực hiện, tôi không đủ can đảm và mạnh mẽ để chấp nhận một cách kiếm sống mới hoàn toàn mà tôi không tự tin với nó. Mà bỏ Đảng thì chỉ còn cách bỏ cơ quan. Đã suy nghĩ rất nhiều cách mưu sinh khác nhưng vẫn không thấy cái nào là được. Các con tôi phải còn vài năm nữa mới có thể tự lo được. Lương hai vợ chồng cộng lại mới hơn chục triệu. Riêng tôi mỗi năm được thêm vài công trình nghiên cứu, chia ra cũng được khoảng 30-40 triệu đồng. Cái này chính là bổng lộc mà cấp trên ban phát vì nghiên cứu cho có, xong cho vào tủ, chủ yếu là viết theo ý muốn cấp trên rồi lập hội đồng khen nhau mấy câu, thế là xong. Giàu thì chủ yếu là các sếp lớn vì đề tài nào các sếp cũng có tên đề chia tiền dù chẳng làm gì, có khi cũng chẳng nhớ nổi cái tên đề tài. Còn chưa kể những thứ quyền lợi mua sắm khác. Nói chung là nếu lên được trưởng phòng thì không phải lo tiền bạc, người ta cúng cho mình. Do vậy mà trong nội bộ người ta đấu đá giành giật nhau ghê lắm, vào Đảng cũng chỉ hy vọng lên được chức cao hơn. Nói thật là ngày xưa tôi vào Đảng cũng với động cơ như thế, nhưng không nghĩ rằng như thế chỉ mới là cái bắt buộc sơ đẳng, muốn ngoi lên được đòi hỏi phải nhiều thủ thuật lắm, và phải biết luồn cúi thật giỏi, chà đạp người khác mà không bị cắn rứt. Mà cả 2 cái này tôi đều dờ, có lúc thấy phải làm nhưng làm cũng không đạt yêu cầu. Chuyên viên như tôi (dù là được xếp vào ngạch cao cấp) bây giờ toàn phải nói vẹt, nói dối đến mức mất tư cách mà chẳng biết phải làm sao. Giờ mới thấy mình hèn nhưng đã muộn. Tự an ủi trấn an mình “mưu sinh mà, thôi đành vậy...”

Những người Đảng viên như tôi bây giờ chiếm đa số tuyệt đối trong Đảng, đến 95%. Hồi tháng 4 năm ngoái, tôi được đọc một bản nghiên cứu của Viện Nghiên cứu Dự luận Xã hội, đây là tài liệu chính thức nghiên cứu theo yêu cầu của Bộ Chính Trị. Qua đó nói rõ rằng Đảng viên bây giờ đều chán nản và bi quan, không còn tin vào đường lối chủ nghĩa Cộng Sản và học thuyết Mác Lê-Nin nữa, Đảng viên chỉ hy vọng vào sự đổi mới của Đảng. Nhưng bây giờ Đảng đã không còn đổi mới nữa, đang đi vào ngõ cụt. Hầu hết những Đảng viên như tôi bây giờ đều mong muốn một sự thay đổi, nhưng họ lại sợ thay đổi. Lý do quan trọng nhất là họ sợ bị trả thù như lịch sử đã từng xảy ra, như Đảng đã từng làm, họ nghe thấy sự hung hăng và cực đoan của các Việt Kiều qua các lần biểu tình chống đối người trong nước làm họ sợ. Rồi kiểu tuyên truyền của Đảng cũng tăng thêm điều đó, nếu bạn là Đảng viên, đi họp sinh hoạt Đảng thì sẽ nghe thấy những lời lẽ cảnh báo rất nặng nề, nào là các thế lực thù địch, nào là sẽ không đội trời chung với Đảng viên, âm mưu diễn biến hòa mình có thể mất nước v.v..

Nhưng cái làm xói mòn niềm tin ở Đảng nhất là tham nhũng và đặc quyền thì Đảng chẳng có một biện pháp hiệu quả nào ngăn chặn, nếu không muốn nói là Đảng phải duy trì nó để sống và để cai trị quan chức. Cơ quan tôi và nhiều nơi khác suốt ngày bàn tán về việc ông Lê Thanh Hải đã chi ra cả trăm tỷ đồng để hối lộ cho những vị ủy viên Bộ Chính Trị vào TpHCM để xem xét việc cách chức ông ta vì dính đến vụ PCI. Giờ ông ta tuyên bố với đám đàn em kinh tài là vững như bàn thạch vì không những thế, Thủ Tướng còn nhận của ông ta mấy triệu đô la nữa. Giờ là lúc ông ta ra sức vơ vét và tạo điều kiện cho các đàn em kinh tài vơ vét để bù lại những gì đã phải chi ra để chạy cho ông ấy. Những chuyện này giờ đây tồn tại như một sự tất yếu, chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Tôi đang đứng trước một trạng thái chông chênh, giữa những lựa chọn không dễ dàng: theo hiện trạng và thói xấu của xã hội để sống dễ dàng hoặc thay đổi để ko theo nó, hay tham gia vào những sự thay đổi của người khác làm xã hội tốt hơn. Tôi muốn 2 cái sau nhưng nhiều lần đã không vượt qua được chính mình. Hàng này tôi bị buộc phải học và thực hành theo gương và đạo đức HCM nhưng toàn là những gì đạo đức giả và nguy quân tử. Tôi là người luôn kính trọng Chủ Tịch HCM ngay cả khi đã đọc được những mặt trái của Bác. Tôi giữ thái độ đó vì tôi cho rằng Bác là một con người. Nhưng cách mà Đảng đang tuyên truyền về hình ảnh và đạo đức của Bác, bắt mọi người học tấm gương của Bác là cách mà người ta thường làm để ca ngợi những vị giáo chủ của các tôn giáo. Thật đáng buồn là những điều như vậy chẳng những không làm tôn lên hình ảnh của Bác mà ngược lại, vì Bác không có những điều cần thiết của một giáo chủ tôn giáo. Thời buổi bây giờ không còn là những thế kỷ trước, thông tin quá nhiều, nhanh và dễ kiểm chứng thì không thể tạo ra những myth để dẫn dắt lòng tin của mọi người được. Tôn giáo được tạo ra từ các myth vốn là những hiểu biết sai lầm, có thể là dối trá nhưng lại mang ý nghĩa huyền thoại, thần thoại. Người ta đang làm cho hình ảnh Bác ngày càng trở nên méo mó và dối trá.

Gần đây tôi bắt đầu tin dần vào những gì vô hình như là định mệnh, số phận, vận nước, ... Không tìm thấy căn cứ khoa học nào, nhưng có lẽ niềm tin là tâm linh, không phải biện chứng khoa học. Do vậy, tôi cũng hy vọng như nhiều người dân đang hy vọng, hồn thiêng sông núi sẽ phù hộ cho vận mệnh của đất nước. Tôi muốn nói với những người muốn mưu sự lớn và thực sự vì đất nước nhân dân, hãy nhắm vào những gì thiết thực nhất vì cuộc sống của đa số người dân, đừng có giương ngọn cờ dân chủ nhân quyền làm mục đích chính, những điều đó với người dân còn xa vời lắm. Chính quyền hiện nay dù làm ra vẻ chống đối và mạnh tay với những người đấu tranh cho dân chủ, nhân quyền; giả bộ như là sợ những điều đó đe dọa sự cầm quyền của họ nhưng thực ra họ rất mong muốn những những người đấu tranh này lao vào những mục tiêu như vậy vì chúng chẳng thể nào thu hút quần chúng trong vài chục năm nữa. Họ ra vẻ cái này là gót chân Achile của Đảng nên phản ứng rất dữ dội, làm cho những người đấu tranh cứ tưởng thật là mình đã nhắm vào đúng tử huyệt của đối thủ và cứ thế húc đầu vào đá. Những gì thiết thực đối với quần chúng thì rất nhiều, nhiều vô kể, không thể nhắm đến hết tất cả một lúc được. Những con người sáng suốt sẽ nhận ra một vài điểm thật quan trọng từ những nhu cầu này, nhấn mạnh nó, giương nó lên làm ngọn cờ để tạo ra động lực cho đa số dân chúng thì mới có thể tạo ra lực lượng và thế lực thay đổi cái hiện nay được. Điều đáng mừng là một vài năm gần đây đã thấy xuất hiện vài người có tầm nhìn như vậy, không lao vào những khẩu hiệu dân chủ nhân quyền mà nhìn được những máu chốt từ những gì rất thiết thực. Tôi có hân hạnh được trao đổi với những người như vậy trên blog và cảm nhận được sức mạnh tư duy của họ cho dù họ không nói gì về điều đó.

Nếu ai muốn copy bài này để phổ biến thì cứ tự nhiên làm đừng hỏi ý kiến tôi. Mà cũng mong các bạn hãy làm điều đó vì có thể một ngày nào đó, tôi không đủ sự can

đảm, không vượt qua nỗi sợ hèn nhát nên sẽ xóa hẳn cái blog này. Tôi đã từng nghe cánh an ninh nói rằng sẽ dựa vào quan hệ của con rể Thủ Tướng, là Việt Kiều trong giới tài phiệt, can thiệp với Yahoo để “lôi ra ánh sáng” kẻ nào là Change We Need để trị tội vì đã “vu khống” thanh danh của gia đình “phò mã”. Chuyện ấy cũng vài tháng nay rồi nhưng vẫn thấy Change tiếp tục viết bài, có thể là họ không làm được, và cũng có thể là chưa làm được. Nếu một ngày nào đó mọi người thấy blog này biến mất hẳn thì xin hãy hiểu và thông cảm cho tôi. Tôi rất biết ơn ai đó copy bài này về blog của mình để những gì tôi viết còn lưu lại được.

Đa số Đảng viên và quan chức hiện nay đều hèn nhát như tôi vậy, những người dũng cảm có tư cách thì rất ít, những người này đều không lên cao được. Những kẻ chức vụ càng cao thì không những hèn mà còn nhát, thượng đội hạ đạp. Bản chất bọn chúng là những kẻ sợ sệt đủ thứ, chúng chỉ hung hăng khi nắm quyền lực trong tay và đối xử thô bạo với kẻ dưới hoặc những người không có chút quyền gì. Tôi đảm bảo rằng, khi có một sự thay đổi bọn người này là những kẻ trốn chạy đầu tiên hoặc quay ngoắc tức thì theo lực lượng mới. Bọn chúng đa số (tôi là thiểu số) đều là những kẻ giàu có, giờ thì lắm tiền nhiều của, sợ chết và sẵn sàng trở thành kẻ phản bội cho người khác sai bảo nếu được đảm bảo rằng không làm gì bọn chúng.

Sự sụp đổ và thay đổi là chắc chắn và không thể tránh khỏi, nhiều người bảo rằng sẽ rất nhanh, nhưng cũng có người bảo rằng sẽ chưa thể trong một hai năm nữa. Tôi thì nghĩ điều đó không tùy thuộc vào Đảng, vào Chính quyền nữa, cái này ngoài khả năng của họ rồi. Nó tùy thuộc vào lực lượng thay đổi có thể hành động lúc nào thì lúc đó sẽ có sự thay đổi. Còn thay đổi như thế nào thì lại tùy thuộc vào cái lực lượng này có muốn làm điều tốt cho người dân hay không. Thật là khủng khiếp nếu đất nước này tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Hãy tha thứ cho tôi nếu ai đó vô tình bị xúc phạm từ những điều tôi viết, nhưng tôi vẫn tin những người đó rất ít, đếm trên đầu ngón tay. Tạm biệt mọi người, cũng có thể là vĩnh biệt.... Chúc mọi người vui khỏe và an toàn, chúc Việt Nam thay đổi tốt đẹp. Tôi đã thực sự ân hận vì đã vào Đảng.

Psonkhanh

Tâm Thư Cửa Đại Tá Đào Văn Nghệ

Đại Tá Quân Đội Nhân Dân VN Đào Văn Nghệ Cất Cao Lời Kêu Gọi

Samedi 23 octobre 2010 6 23 /10 /2010 08:39

Đại Tá Quân đội nhân dân VN Đào Văn Nghệ cất cao lời kêu gọi

**Tâm thư của Tướng tư lệnh : Quân Giải Phóng Việt Nam:
Toàn Dân -Toàn Quân hãy đứng lên lật đổ chế độ độc tài Cộng Sản Việt Nam
thiết lập chế độ cộng hòa Việt Nam:**

Đất nước lâm nguy! Giang sơn rơi lệ! Dân chúng lâm than!

- Kính thưa toàn thể nhân dân Việt Nam trong và ngoài nước.

- Kính thưa toàn thể lực lượng Quân đội nhân dân Việt Nam.

Chúng ta đã mất đất : Ải Nam Quan, Thác Bản Giốc, Núi Lão Sơn ...!

Chúng ta đã mất đảo : Hoàng Sa, Trường Sa và các hải đảo chung quanh ...!

Chúng ta đã mất biển : Vịnh Bắc Bộ và gần toàn bộ vùng biển Đông ...!

Chúng ta đã mất bao tài nguyên : Hải sản, khoáng sản, dầu hỏa, quặng mỏ ...lần lượt rơi vào túi tham không đáy của hai lũ giặc : Việt Gian và Tàu Cộng !

Giặc đã vào nhà : Đang chiếm lĩnh Tây nguyên dưới sự bao che ,bảo vệ ,đồng lõa của lũ giặc nội xâm :” Đảng CSVN !” Lần lượt, một cách tiệt tiến quy mô và hợp thức

...Tàu sẽ tràn xuống Yết Hầu Tây Nguyên

15 tháng Việt Gian chớp bu trong đảng Cộng Sản Việt Nam đã toa rập với nhau bán Nước cho Tàu ,chúng chỉ là những tên bù nhìn qua quỹ kế của Tàu phù là lấy “Người Việt cai trị người Việt” . Đất nước nay đã thuộc về tay Tàu cộng ....

Tất cả chúng ta đều là những người con sinh ra và lớn lên trên một đất nước, cùng chung một tiếng mẹ Việt Nam. Mỗi người tận tảo một công việc khác nhau. Người cuộc ruộng, người đánh cá, người làm công nhân, người vào quân đội, công an, người đang đi học, người đã nghỉ hưu... Chúng ta đều chỉ mong sao có cuộc sống bình an, ấm no, hạnh phúc...

Nhưng nay tổ quốc lâm nguy, biên giới, hải đảo bị mất dần, từ Thác Bản Dốc, ải Nam Quan đến Trường Sa, Hoàng Sa... Thậm chí cả một vùng biển nước bao quanh bờ cõi, là lối đi về nối liền huyết mạch với hải phận quốc tế, là chỗ dân ta thường ra khơi đánh cá kiếm ăn, đang có nguy cơ bị mất nốt. Vùng đất cao nguyên trung bộ là một địa bàn chiến lược sống còn, nhưng nay với lý do khai thác Bauxit Trung Quốc đã đưa người sang chiếm đóng. Mặc dù chưa qua quốc hội bàn thảo, phê duyệt, lãnh đạo đảng Cộng sản họ phớt lờ mọi lời can ngăn, tiếng kêu cứu của mọi tầng lớp nhân dân. Kinh tế sa sút, lạm phát triền miên, thất nghiệp gia tăng cực kỳ đói khổ. Nạn tham nhũng tràn lan, sâu dày khó bề xử lý. Người dân khắp nơi mất đất, mất nhà, màn trời chiếu đất rất oan ức. Sinh viên, học sinh nghèo khổ không đủ tiền ăn học. Công an thường xuyên buộc phải hành xử trái luật pháp, vô đạo với nhân dân. Quân đội buộc phải khoanh tay đứng nhìn bờ cõi bị xâm lấn. Mà tất cả phải nhận những đồng lương ít ỏi, nếu người chân chính thì không thể nào sống nổi.

Trong khi đó, những kẻ thất đức, vô tài, mua quan, bán chức, bằng mọi cách chui vào đảng Cộng sản để có cơ hội tham nhũng, móc ngoặc, bẻ cánh, rồi ngoi lên đội ngũ lãnh đạo các cấp. Họ sống xa hoa, sân golf, biệt thự vài triệu đô khắp chỗ, xe hơi giá đất sang trọng, lộng lẫy đi về. Ngoài ra còn tài khoản tiền lớn cất giấu ở ngân hàng

nước ngoài. Rồi con, cháu của họ du học, sinh sống để vương ở những nước văn minh Âu, Mỹ...

Tất cả đều nguyên do từ thể chế độc đảng Cộng sản, lấn quyền gây nên. Hiến pháp không được thực thi, họ tự quyền, tự ý thay vào đó những bộ luật có lợi cho họ, để buộc tội dân, chỉ để xử dân, còn cán bộ cấp cao là vùng cấm kỵ... Khiến người dân không thể đứng lên cất tiếng nói đòi quyền sống. Các tổ chức, đảng phái, những người yêu nước nói, viết, đấu tranh đều bị buộc tội, ngăn cấm, đàn áp, bắt giữ, tù đày vô cùng oan trái... Nỗi khổ này không biết bao giờ mới dứt? Nếu như chúng ta không thức tỉnh, để đứng dậy đoàn kết đấu tranh.

“

Hỡi toàn dân Việt Nam ở mọi miền đất nước!

Hỡi quân đội, công an Việt Nam hãy bảo vệ cho người dân Việt Nam, như những chiến sĩ quân đội, công an Nga xô, Ba Lan, Đông Âu trước kia, họ đã sớm thức tỉnh, chớp thời cơ, cầm súng đứng về phía nhân dân. Để ngày nay chính họ, gia đình, vợ con họ được dân chủ, ấm no. Họ không còn phải sống trong lo sợ, đói khổ, già dối dưới chế độ Cộng sản cũ đầy sai trái và tội lỗi. Chế độ đã bao năm khống chế họ bằng luật rừng, họng súng, nhà tù, cưỡi lên đầu lên cổ nhân dân họ. Bởi vậy, đây là thời điểm nhân dân và đất nước đang cần những anh hùng đứng lên giúp dân làm nên một trang sử, đưa dân tộc ta bước vào kỷ nguyên dân chủ, ấm no không còn Cộng sản độc tài. Kỷ nguyên Quốc gia Cộng Hòa .

Chúng ta không phân biệt đảng phái, tôn giáo, già, trẻ, gái, trai. Mỗi người hãy tự góp sức mình theo khả năng, điều kiện. Ai ở nhiệm vụ nào hãy làm tốt nhiệm vụ đó, nhưng cùng một ý chí đấu tranh..

Các Tướng Tá hiện phục vụ trong quân đội Nhân dân !

Mất có thấy, tai có nghe Giặc tàu tràn vô Đất Nước không ?

Cửa Biên Ai bị giặc cs Hà Nội mở rước Giặc tàu vô tự do

Quân đội hãy đứng lên lật đổ cs Hà Nội là bảo vệ Đất Nước

Hãy bỏ tính nhu nhược khiếp sợ trước nạn Nội Xâm csHà Nội

Quân Đội Nhân Dân còn chờ gì nữa?

“Tiên hạ thủ vi cường”

Lệnh thiết quân luật chỉ áp dụng trong tình trạng khẩn cấp

Tiến hành cách mạng lật đổ chế độ Cộng sản Hà Nội kiến lập quốc gia cộng hòa Việt Nam

- 1. Thành lập một liên minh cứu quốc. Tập hợp mọi thành phần dân tộc trong và ngoài nước.**
- 2. Phát huy mọi biện pháp để kịp thời giữ biên giới, hải đảo, Tây nguyên... Không để bất cứ thế lực nào chiếm đóng.**
- 3. Lập toà án quân sự yêu cầu xét xử những lãnh đạo Cộng sản đã có nhiều tội diệt chủng, bán nước, vi phạm nhân quyền đối với nhân dân.**
- 4. Tiến hành tổng tuyển cử toàn quốc, để nhân dân được thật sự tự do, ứng cử, bầu cử, tìm những người tài, đức lãnh đạo đất nước và có nhiệm kỳ.**
- 5. Thay đổi hiến pháp cho phù hợp với hiến pháp chung quốc tế, để bảo vệ quyền con người cho toàn dân.**

Việt Nam ơi! Thời thế tạo anh hùng. Mẹ Việt Nam ơi! Sinh ra những anh hùng.

Tư lệnh Quân Giải Phóng

Chim Hải Âu- Việt Nam

(Tigon copy từ Tin Trong Ngày / Tonthatphusi.centerblog.net)

Anh Là Ai?

Nhạc và lời Việt Khang

Xin hỏi anh là ai?
Sao bắt tôi tôi làm điều gì sai?
Xin hỏi anh là ai?
Sao đánh tôi chẳng một chút nương tay?
Xin hỏi anh là ai?
Không cho tôi xuống đường để tỏ bày
Tình yêu quê hương này, dân tộc này đã quá nhiều đắng cay!
Xin hỏi anh ở đâu?
Ngăn bước tôi chống giặc Tàu ngoại xâm
Xin hỏi anh ở đâu?
Sao mắng tôi bằng giọng nói dân tôi?
Dân tộc anh ở đâu?
Sao đang tâm làm tay sai cho Tàu?
Để ngàn sau ghi dấu
Bàn tay nào nhuộm đầy máu đồng bào
Tôi không thể ngồi yên
Khi nước Việt Nam đang ngã nghiêng
Dân tộc tôi sắp phải đắm chìm
Một ngàn năm hay nghìn miên tăm tối
Tôi không thể ngồi yên
Để đời sau cháu con tôi làm người
Cội nguồn ở đâu?
Khi thế giới nay đã không còn Việt Nam

Lời Tiếng Anh : **Who Are You**

—000—

Who are you
By Viet Khang
May I ask, who are you?
Why arrest me? What have I done wrong?
May I ask, who are you?
Why beat me without the slightest mercy?
May I ask, who are you?
To keep me from protesting
For love of this country, whose people have endured far too much!
May I ask, where are you?
Forbidding me from opposing a Chinese invasion
May I ask, where are you?
Why scold me in the language of my people?
Where is your nationalism?
Why consciously take orders from China?
You will leave a mark to last a thousand years

Your hands will be stained with the blood of our people
I cannot sit still
While Vietnam collapses
And my people sink
Into a thousand years of eternal darkness
I cannot sit still
My children and the next generation deserve a future
Where will our roots be
When Vietnam is no longer in this world?